

عنوان مقاله:

دلایل غیرتوجیه بخش و ایراد شکاکیت در مصالحه گرایی

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 21، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

جلال عبدالهی - دانش آموخته کارشناسی ارشد فلسفه علم، دانشگاه صنعتی شریف؛ دبیر فیزیک در آموزش و پرورش، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مصالحه گرایی، یکی از رویکردهای مشهور در مواجهه با چالش معرفتی اختلاف نظر همتایان است. ولی با این حال، این رویکرد با ایرادهایی روبه رو است که مهم ترینش ایراد شکاکیت است. غزاله حجتی در پاسخ به این ایراد، در مقاله «رویکرد مصالحه گرایی به چالش اختلاف نظر دینی» ایده ای را طرح می کند که در آن بر دلایل غیرتوجیه بخش تکیه می شود. در مقاله پیش رو، سعی در تدقیق و بررسی این ایده را دارم. ضمن مقایسه دلایل غیرتوجیه بخش در مباحث علوم تجربی، از یک طرف، و مباحث دینی (فلسفی)، از طرف دیگر، تلاش خواهم کرد نشان دهم با این که در مباحث علوم تجربی دلایل غیرتوجیه بخش مستقل و غیرجانب دارانه هستند، دلایل غیرتوجیه بخش در مباحث دینی، احتمالا، جانب دارانه و غیرمستقل خواهند بود. این در حالی است که مصالحه گرا ادعا دارد که تنها با اتکا به دلایل غیرجانب دارانه و مستقل می توان حفظ باورهای مورد اختلاف را معقول دانست. از این رو، نتیجه می گیرم که اتکا بر دلایل غیرتوجیه بخش، به تنهایی، نمی تواند شکاکیت حاصل از مصالحه گرایی در مباحث دینی (فلسفی) را مرتفع کند.

کلمات کلیدی:

اختلاف نظر، مصالحه گرایی، شکاکیت، دلایل غیرتوجیه بخش، علوم تجربی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1879367>

